

หวงรัก

บทที่ 19

ฟ้ารุ่งไม่รู้เลยว่าใครทำอะไรกันอยู่บ้างขณะที่เธอนั่งอยู่กับร่างไร้วิญญาณที่นอนสงบอยู่บนเตียงในห้องเล็กๆ ที่ด้านหลังของโรงพยาบาลเตียงนั้นตั้งอยู่ถัดเข้าไปจากชุดโซฟา มีม่านสีเหลืองสดไสกางกั้นไว้ ใบหน้าของพีร์ชต์บวมกว่าปรกติ ยังเห็นรอยแผลที่เกิดจากอุบัติเหตุ แม้จะได้รับการตกแต่งอำพรางอย่างประณีตแล้วก็ตาม

ฟ้ารุ่งร้องไห้เงียบๆ น้ำตาไหลเป็นทาง หญิงสาวได้อธิษฐานขอโศกกรรมหากได้เคยล่วงเกินอีกฝ่ายไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม กับได้อโศกกรรมให้ในทุกสิ่งที่ไม่ถูกต้องที่เขาทำแก่เธอและทำให้เธอต้องตรอมตรมตลอดมา

เขาเป็นคนดี เป็นลูกที่เลิศ พี่ชายที่ดี สามมีที่พิเศษ.. แม่ไม่ใช่สำหรับเธอ... แต่ฟ้ารุ่งเชื่อว่า อย่างน้อยก็เสียหนึ่งของหัวใจ... พีร์ชต์รักเธอ.....

ภุริเป็นผู้จัดการเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับการตาย ปลอบให้ฟ้ารุ่งนั่งอย่างไร้เรี่ยวแรงอยู่กับร่างที่ไร้วิญญาณของพี่ชายบนเก้าอี้ตัวเล็กที่ปลายเตียง ผ่านเข้ามาดูบ้างเป็นบางครั้ง ดวงตาเศร้าขมมอมเธออย่างอาทร ดวงตาร่วงโรยมองตอบบางครั้งคราบน้ำตายังค้างอยู่บนใบหน้าก่อนที่จะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับออก ไม่ต้องกล่าวอะไรต่อกัน ต่างก็รู้เข้าใจในความรู้สึกร่วมกันนั้นเป็นอย่างดี.....

ชายหนุ่มขยับตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งรอ เมื่อเห็นมณฑิราเดินมาตามทาง แสงดาวที่นั้งสบาย ยกขาไขว้กันไว้โดยไม่ใส่ใจชายกระโปรงสีน้ำตาลอ่อนของตนที่ร่นขึ้นมาจนสูง ได้แต่มองตามอย่างเบื่อหน่าย ครั้นเห็นเขาเข้าไปพูดคุยกับหญิงสาวสวยสะดุดตาผู้ซึ่งกำลังแสดงกิริยาเห็นอกเห็นใจอย่างเต็มที่ เธอก็เกิดรู้สึกวูบวาบเป็นริ้วขึ้นมาทันที

เธอลุกขึ้น เดินเข้าหาด้วยสีหน้าป้านป้าง

ชายหญิงทั้งสองหันมามอง ชายหนุ่มยังคงเศร้าหมองเคร่งขรึม แต่ว่าสีหน้าของมณฑิราเปลี่ยนไปแม้จะพยายามควบคุมไว้อย่างเต็มที่ “ดาว นี่คุณมณเพื่อนของฟ้า คุณมณครับ นี่คือแสงดาว” “สวัสดีค่ะ” มณฑิราผินยิ้มหวาน แสงดาวเหยียดริมฝีปากพอเป็นพิธี ไม่ใส่ใจแม้แต่น้อยว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกอย่างไรต่อท่าทีเย็นชาไร้ไมตรีของตน

สีหน้าของมณฑิราเฉือนลง

“ผมจะพาคุณไปพบฟ้า” ชายหนุ่มพูดขรึมๆ แต่แขนมณฑิราให้เดินตามโดยไม่สนใจแสงดาวผู้ซึ่งมีสีหน้าอง้ง้างไปอีก “ผมขอโทษที่ต้องโทรไปรบกวน แต่คิดว่าฟ้าคงต้องการเพื่อน”

“โอ ไม่ใช่ไรหรอกค่ะ มณต่างหากต้องขอบคุณที่คุณภุรินึกถึง อะไรก็ตามถ้ามณช่วยได้ ขอเพียงแต่บอกมาเท่านั้น มณเต็มใจอย่างยิ่งค่ะ”

“ขอบคุณ คุณมณมาก”

ชายหนุ่มพาหญิงสาวเดินไปยังด้านหลังของอาคาร พอเปิดประตูห้องเล็กๆ ฟ้ารุ่งก็หันมามองอย่างเหม่อลอย

“ฟ้า” มณฑิราเรียก ใบหน้าเผือดซีด สีหน้าอ่อนโรยของเพื่อนที่นั่งอยู่ตามลำพังทำให้อดรู้สึกใจหายไม่ได้ พอเดินเข้ามาถึงตัวฟ้ารุ่ง มณฑิราก็มองเห็นร่างที่นอนอยู่เบื้องหลังม่าน หญิงสาวชะงักก่อนจะยกมือไหว้แสดงความคารวะร่างที่ไร้วิญญาณ

เธอหันมาจับมือฟ้ารุ่ง “เสียใจด้วยจริงๆ”

อีกฝ่าย น้ำตาร่วงพรู

“มานั่งที่นี่ดีกว่า” เธอดึงมือเพื่อนให้ลุกจากที่นั่งเดิมมานั่งที่ชุดโต๊ะเก้าอี้ตรงหน้าประตูที่ด้านนอกเพื่อให้พ้นจากร่างไร้วิญญาณซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดใจแก่เธอเป็นอย่างยิ่ง ฟ้ารุ่งเดินตามโดยดี สีหน้าอ่อนเศร้าเชื่องซึม ภุริยืนมองอยู่ใกล้ประตู แสงดาวยืนหน้าบึ้งอยู่เบื้องหลัง

“ผมต้องไปจัดการอะไรบางอย่าง อีกสักครู่จะเคลื่อนศพไปวัด”

“ค่ะ มณจะอยู่กับฟ้าที่นี่”

มณฑิรารู้สึกโล่งใจที่ใบหน้าคมจัด ดวงตากลมโตกร้าวกระด้าง แสดงความเจ้าอารมณ์อย่างไม่ปิดบังของแสงดาวตามภุริไปเสียได้ พอประตูปิด มณฑิราก็หันมาพูดกับฟ้ารุ่งว่า

“เพิ่งได้เห็นแฟนคุณภุริวันนี้เอง สวยจัง แต่ว่าป้านป้างเหลือเกิน ยิ่งกับพร้อมจะโกรธกับคนทั้งโลกได้ทุกเมื่อ”

หญิงสาวได้แต่ฟัง มณฑิราพูดต่อไปว่า

“ที่เคยได้ยินฟ้ากับคุณภุริพูดกัน ตอนนั้นมณพอจะนึกภาพออกแล้วละ แหม... ซักขยาดแล้วซี”

“อย่างกลัวเลย เขาไม่กล้ามาก้าวร้าวกับมณฑรอก”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” มณฑรอนึกหัวน ถ้าเกิดเจ้าหล่อน
รู้ถึงไมตรีในระหว่างเธอและภุริเข้าเสลา... มณฑรอนไม่อยากจะนึกถึง

“เธออยู่บ้านเดียวกันได้ยังไงนะ นับถือจริงๆ”

ฟ้ารุ่งตอบว่า “ฟ้าไม่เคยวอแวด้วย ถือเสียว่าเราเด็กกว่า
เขาว่าอะไรก็เฉยไว้ หนีได้ก็หนี ก็เลยไม่เคยมีเรื่อง”

“เก่ง เป็นมณฑรอกอยู่กับคนอย่างนี้คงบ้านแตกนานแล้ว”

ฟ้ารุ่งไม่ตอบคำ

มณฑรอนมองซีกหน้าซีดเขียวของเพื่อน “มณฑรอนบอกพี่ราตรี
แล้ว ประเดี๋ยวคงจะมารดน้ำศพ บ้านพี่ณาทก็คงจะมากันหลายคน
แต่ตัวพี่ณาทเองไม่อยู่ ไปราชการต่างประเทศตั้งแต่เมื่อวาน”

“ขอบใจมณฑรอกที่ช่วยบอกข่าวแทน”

“ก็ฟ้าไม่เคยยอมบอกใครเลย พี่ราตรีรู้เรื่องจากมณฑรอนนี่ไม่รู้ว่าจะ
น้อยใจหรือเปล่า”

“มันรวดเร็วเหลือเกิน ฟ้าทำอะไรไม่ถูก” เธอพูดเสียงสั้น

มณฑรอนได้แต่ปลอบว่า “เขาสบายไปแล้วละ อย่าคิดมากเลย
ทำใจให้ได้ดีกว่า”

ดวงตาอ่อนเศร้าทอดดำ ทำใจให้ได้.. อย่าคิดมาก... นั่นเป็นสิ่งที่
เธอพยายามทำมานานแล้วในยามที่สามียังมีชีวิตอยู่ ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่าจะ
อะไรจะร้ายไปกว่ากัน จากกันทั้งที่มีชีวิต หรือว่าสามีตายจากไปเช่นนี้

หญิงสาวเหมือนตุ๊กตาที่ไม่ว่าใครจะสั่งให้ทำอะไรก็ได้แต่ทำตาม
....ที่วัดในช่วงบ่าย เธอนั่งพับเพียบอยู่ข้างหลัง ภุริ ซึ่งคุกเข่าอยู่ใกล้
ร่างของพี่ชาย เมื่อผู้คนทยอยกันมารดน้ำขอขมาลาโทษและอธิฐานจิต
อุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้เสียชีวิต ราตรีและมณฑรอนั่งอยู่ใกล้ๆ แต่
แสงดาวปลีกตัวไปนั่งที่เก้าอี้รับแขกเพราะไม่อาจทนนั่งพับเพียบได้

หลังจากพิธีรดน้ำและร่างของพี่ชายถูกเชิญลงสู่โลงสีทองที่สวยงาม
สง่าสมฐานะแล้ว ฟ้ารุ่งได้แต่นั่งนิ่งอยู่ในแถวที่นั่งในระหว่างพี่สาวและ
เพื่อนหญิง ภุริเดินไปเดินมา พูดจาและรับการปลอบโยนอยู่ในระหว่าง
แขกกลุ่มต่างๆ มีญาติผู้ใหญ่บ้าง พันธมิตรทางธุรกิจของผู้ตายบ้าง
สีหน้าของชายหนุ่มเศร้าสลด หารอยยิ้มได้ยากเต็มที่

หลายครั้งที่ดวงตาคู่ นั้นมองมาทางฟ้ารุ่ง บ้างก็พาใครบางคน
ที่ถามหา อยากจะรู้จัก “ภรรยา” ของพี่ชายเข้ามาแนะนำ บ้างก็มาพา
เธอไปคารวะแขกผู้ใหญ่ แขกหลายคนพูดกันว่า “โธ ยังเด็กอยู่นักนี้
ถึงได้ทำอะไรไม่ถูก ปลอบให้เขานั่งเถอะ อย่าไปกวนเขาเลย”

ดวงตาเคร่งขรึมเจ้าเศร้าคู่นั้นมักจะมองหญิงสาวอย่างอาหาร
หลายครั้งที่เสียงขริมถามอ่อนเอื้อ

“คุณโอเคไหม... ไม่เป็นไรใช่ไหม...”

“ค่ะ” คนตอบประกายน้ำตาوابแล้วก็ได้แต่นัยน์ตาตมมองพื้น

มณฑรอนตั้งข้อสังเกตว่า “คุณภุริแค้นฟ้าจังเลยนะ ดูเขาเองก็
เศร้าไม่น้อย แต่ก็คอยมองมาอยู่ตลอดเวลา”

ฟ้ารุ่งรู้สึกตื่นตันใจ นานมาแล้วที่เธอรู้สึกว่าชายหนุ่มเป็นมิตร
สนิทใกล้ตัวเพียงคนเดียวที่เธอมี ความกังวลห่วงใยที่ได้รับโอบเอื้อ
โดยไม่ได้คาดหวังมาก่อนทำให้ยังรู้สึกผูกพัน

เธอมองคนร่างสูง สีหน้าขริม ประกายตาหม่นมัวราวกับล้ากลืน
ความทุกข์ไว้ในอก เขารับรองแขกหรือด้วยท่าที่อันดีอย่างอดทน
ราวกับมันเป็นสิ่งหนึ่งในไม่ก็อย่างที่เหลืออยู่ที่เขาจะทำได้เพื่อพี่ชายที่
เพิ่งจะจากไป พี่ชายคนเดียวผู้ซึ่งในยามมีชีวิตไม่มีโอกาสได้คลุกคลี
แสดงความผูกพันรักใคร่ปรองดองเช่นที่พี่น้องอื่นๆ เขาทำกัน.....

ราตรีบอกฟ้ารุ่งว่า “พี่ประการต้องอยู่บ้านดูแลเด็กๆ พรุ่งนี้จะมา
ฟังสวด แต่ว่าถ้าพี่ประการมา พี่ก็มาไม่ได้”

“ค่ะ ฟ้าเข้าใจ พี่ราตรีไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ”

“อีกหลายวันกว่าณาทจะกลับ..... นี่เขาก็งงไม่รู้”

ความรู้สึกของเธอมีซาไปเสียแล้ว ณาทจะมาหรือไม่มา
ฟ้ารุ่งมิได้รู้สึกผิดหวังแต่อย่างใดเลย

ธิดาและภคินี พี่สาวสองในสามคนของผู้ที่ถูกพูดถึงมาร่วมงาน
คืนนั้นด้วย ภุริเป็นคนพาหญิงสาวทั้งสองมาหาฟ้ารุ่ง เธอไหว้สตรี
ทั้งสอง ความคุ้นเคยที่เคยมีต่อกันในอดีต ถูกกีดกันไว้ด้วยความ
บาดหมางที่ลางเลือน สตรีทั้งสองแปลกใจครามครันเมื่อพบมณฑรอน
นั่งเคียงข้างปลอบโยนฟ้ารุ่ง ช่างไม่เหมือนเพื่อนหญิงสองคนที่เคยมี
กรณีแย่งคนรักจนขาดจากกันไปแล้วครั้งหนึ่ง

ฟ้ารุ่งรู้สึกโล่งใจที่ไม่มีที่นั่งว่างข้างๆ เธอ สตรีทั้งสองจึงต้องนั่ง
ห่างออกไป นานๆ จึงจะชะโงกหน้ามาพูดกับมณฑรอน

หลังจากที่พระภิกษุสงฆ์สวดพระอภิธรรมจบ ในเวลาของการถวายผ้าบังสุกุล ฝ่ายเจ้าภาพชักชวนให้แขกผู้มีเกียรติมีส่วนในการถวายของ ภูริหันมามองพยักหน้าเรียกฟ้ารุ่ง หญิงสาวสั่นหน้า แต่ว่าชายหนุ่มยืนยันความตั้งใจด้วยการเดินมารับ ฟ้ารุ่งจึงต้องลุกขึ้น มีเสียงถามกันว่า “ใครนะ แฟนคุณภูริหรือ”

“ไม่ใช่ แฟนคุณพีรชต์ต่างหาก”

“นี่ว่าคุณพีรชต์ยังไม่มีครอบครัวเสียอีก... ยังเด็กอยู่จังเลยนะ”

“เด็กในบ้านกระมัง เก็บไว้ไม่ยอมเปิดเผยเลย”

มณฑิราได้ยินเสียงพูดถามไถ่กันว่า ฟ้ารุ่งคือใคร อยู่หลายครั้ง ทั้งยังสังเกตเห็นสีหน้าฉงนของผู้คนที่มองดูเพื่อนสาว เธอรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก ที่ในช่วงเวลาสองปีเศษที่ฟ้ารุ่งมีครอบครัว มีคนรู้จัก ฟ้ารุ่งในฐานะภรรยาของพีรชต์น้อยเต็มที

ราตรีก็รู้สึกเช่นกัน

ผู้คนเหล่านี้ แม้ส่วนใหญ่ไม่เคยรู้จักภูริมาก่อน แต่พวกเขาไม่แปลกใจที่จะรับรู้ ว่าภูริเป็นน้องชายคนเดียว เท่ากับที่ได้รู้ว่าฟ้ารุ่งเป็นภรรยา รวากับว่าพีรชต์ได้พูดถึง “น้องชาย” คนนี้มาก่อนตลอดเวลา แต่ไม่เคยเอ่ยถึงภรรยาเลย และพวกเขาก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ชายหนุ่มผู้เป็นน้องชายของผู้ลวงลับ ช่างยอดเยี่ยมเสียใ้ผู้เยาว์วัยเหลือเกิน

หญิงสาวนั่งซึ่มอยู่กับราตรีและพี่สาวทั้งสองของกณาท ซึ่งกลับกลายมาสนิทสนมกับมณฑิรามากกว่าเธอ ขณะที่ ภูริและมิตรสหายของพีรชต์บางคน ช่วยกันทำหน้าที่เจ้าภาพส่งแขก ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาฟ้ารุ่ง ทุกคนมีท่าทียินดีเนื่องจากกรอคอยหลังจากเฝ้ามองดูชายหนุ่มอยู่นาน

“ขอบคุณนะครับที่กรุณามาร่วมงาน” เขาพูดอย่างเป็นมิตรให้สตรีทุกคน

“พีรชต์กับพี่ภคินี เป็นพี่สาวของพี่ณาที่ยังไงล่ะคะ คุณภูริ”

มณฑิราแนะนำ

ในขณะที่สตรีทั้งสองยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน สีหน้าของชายหนุ่มกลับเปลี่ยนไป หันมามองฟ้ารุ่งขริมๆ

“คุณภูริรู้จักณาด้วยหรือคะ” ธิดาถามอย่างแปลกใจ มองฟ้ารุ่งด้วยสายตาที่ทำให้หญิงสาวผู้ถูกมองต้องหลบตา รู้สึกถูกกดดันอยู่ลึกๆ

“เขาเคยพบกันหลายครั้งแล้วค่ะ” มณฑิราอธิบายด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ สีหน้าในยามพูดคุยกับชายหนุ่ม ดูเป็นกันเองจนขจัดตาพี่สาวทั้งสองและพี่สะใภ้ของกณาทอยู่คราครั้น

“ฟ้าเคยเล่าถึงคุณทั้งสอง ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด” เขาชวนคุย “เขาว่าคุณโตมาด้วยกัน”

“ความจริงต้องพูดว่าพวกเราดูเขาโตขึ้นมาถึงจะถูก” ภคินีพูดแม้ว่าคำพูดและน้ำเสียงเจือหัวเราะจะน่าฟัง แต่ฟ้ารุ่งก็รู้สึกไม่สบายใจ รู้สึกหดหู่เจ็บปวดเมื่อทวนนึกถึงอดีตและความสัมพันธ์ที่บิดเบือนไปจากความดีงามที่ควรจะเป็น

“เพราะว่าตอนนั้นพวกเราโตกันเต็มที่แล้ว แต่ฟ้ายังเป็นเด็กกะเบียดตอนพีรชต์กับพีรชต์แต่งงานกัน”

“นับว่าโชคดีที่ฟ้ามีพี่สาวหลายคน ผมนี้สิ ไม่มีเลยสักคนเดียว”

ชายหนุ่มหยุดพูดเมื่อมองตามสายตาสตรีในกลุ่มไปพบแสงดาวยिनหน้าบึ้งร่อยๆ สีหน้าของชายหนุ่มยิ่งขริมลงอีก

“ถ้าบกพร่องอะไรละก็ขอภัยด้วยนะครับ ผมไม่ค่อยรู้พิธีการดีแต่ว่ามีคนช่วยหลายคน”

“ถ้าเราจะช่วยอะไรได้ก็บอกเลยนะคะ ยังไงๆ เราก็จะมากขึ้นอีกค่ะ” ธิดาพูด

“ขอบคุณมากครับ” เขาหันมาถามฟ้ารุ่งอย่างห่วงใย “ฟ้าขับรถกลับบ้านคนเดียวได้หรือ ทั้งรถไว้แล้วไปด้วยกันดีไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันทนเองได้”

“ชวนคุณมณไปอยู่เป็นเพื่อนด้วยดีไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“ดีเหมือนกันนะฟ้า” ราตรีอดเป็นห่วงไม่ได้ “พีรชต์ต้องกลับไปดูเด็กๆ ไม่อย่างนั้นก็จะไปนอนเป็นเพื่อน เอ หรือว่าฟ้าจะไปนอนที่บ้านพีรชต์”

สีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไปในทันที มีความรู้สึกไม่ดีเสียเลยกับการที่ฟ้ารุ่งจะไปนอนค้างที่บ้านของราตรี

“คุณมณครับ...” เขารีบหันไปเรียกมณฑิรา

มณฑิราตอบว่า “สำหรับมณไม่มีปัญหาหรอกค่ะ แค้โทรไปบอกให้ทางบ้านรู้เท่านั้น เสื้อผ้าก็น่าจะพอใส่กับฟ้าได้”

“ไม่ต้องรบกวนหรอกจะ มณ ฟ้าอยู่ได้...”

แสงดาวเดินหน้าเข้ามาที่กลุ่ม ถามหัวนๆ “จะกลับกันหรือยังคะ คุณภู แยกกลับกันหมดแล้ว ดาวเหนือจะแย้ วุ่นกันมาตั้งแต่เช้าแล้วยังไม่ได้พักเลย”

ชายหนุ่มซ่อนความไม่พอใจไว้ในสีหน้าขริม “ผมกำลังชวนให้คุณมณฑิราไปนอนเป็นเพื่อนฟ้ารุ่ง”

“ทำไมหรือคะ ยังไงๆ ฟ้ารุ่งก็นอนคนเดียวอยู่เป็นประจำแล้วนี่” เสียงถามไม่เกรงใจ ดวงตากลมโตที่มีประกายกระด้างมองมาเหมือนจะเย้ยหยัน ฟ้ารุ่งหลุบตามองพื้นขณะที่สายตาแปลกพิกลของสตรีทั้งหลายในกลุ่มหันมามองดูเธอพร้อมกัน

ภูริชมวดคิ้ว ประกายตาขริมจัด

“แต่ก็ดีเหมือนกัน มีเพื่อนไปนอนด้วยจะได้ไม่เดือดร้อนคุณภูริ”

“จะเดือดร้อนคุณภูริยังไงหรือคะ” ธิดาอดถามไม่ได้

“อ้าว ก็ต้องวิ่งมาคอยปลอบใจไงคะ คุณภูริเขาเป็นห่วงเป็นใยฟ้ารุ่งจะตาย ดูแลกันดียิ่งกว่าตัวคุณพีร์ชด์ เองเสียอีก”

คำพูดประชดประชันบอกล้นชัดเจนนี่ สีสาวมองหน้ากันก่อนจะมองดูฟ้ารุ่งด้วยสายตาแปลกพิกล แต่เพราะความบริสุทธิ์ใจที่มีต่อชายหนุ่ม ฟ้ารุ่งจึงไม่ได้เดือดร้อนต่อความหมายที่แอบแฝงนอกจากแหงงหน้าคนพูด

เธอพอจะรู้สึกถึงพายุที่ก่อตัวอยู่ในอารมณ์ของอีกฝ่ายซึ่งเป็นสาเหตุของคำพูดก่อกวนนั้น และพอจะคะเนได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อเผชิญหน้าอยู่ด้วยกันตามลำพังที่บ้าน

“คุณมณไปกับฟ้าก็แล้วกันนะครับ”

ชายหนุ่มตัดบท และมณฑิราก็รับคำอย่างไม่อิดออด

ฟ้ารุ่งกลับนึกไปว่า ชายหนุ่มต้องการอยู่ใกล้มณฑิราในยามที่เขา รู้สึกสูญเสีย และแสงดาวก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นนอกจากขัดเคืองใจ เธอเพียงแต่หวังว่า.. พี่ณาท.. จะไม่โกรธเกลียดเธอว่ามีส่วนร่วมในการทำให้เกิดการแตกแยก หากว่ามณฑิราและภูริจะลงเอยด้วยกันจริงๆ

เนตรนางเดินแกมวิ่งไปตามทางเดินที่พาไปสู่ห้องพักคนไข้.. หวันไหวส่นระทึก เธอเพิ่งรู้ว่าการตายของพีร์ชด์ เธอถึงกับช็อค

หญิงสาวเปิดประตูห้องพักของพี่สาวอย่างแรง นงนรีกำลังเดินจากประตูห้องน้ำกลับไปเตียง สายน้ำเกลือติดข้อมือ มีนางพยาบาลคอยถือขวดน้ำเกลือตามมาแขวนไว้ที่เสาเหล็กตรงหัวเตียง

เนตรนางหยุดชะงัก หายใจติดขัด สิ่งที่อัดระอูอยู่ข้างในถูกปิดกั้นขณะที่มองพี่สาวพลางนึกถึงการกลั่นกรองข่าวสารที่จะทำให้สะเทือนใจน้อยที่สุด

นงนรีหันมาค้อน “มาแต่เช้าเชียว อะไรไล่มาเยอะ ทำท่ายังกับมีการจลาจลอยู่ข้างนอกอย่างนั้นแหละ”

เนตรนางอ้าอึ้ง เดินเข้ามายืนรื้อรจนนางพยาบาลผู้ซึ่งหันมายิ้มให้ปลื้มตัวออกจากห้องไปก่อน เธอได้แต่มองร่างอวบในชุดคนไข้ เทอะทะ ไบหน้าไร้สีสัน ผมหยิกพองฟูไร้รูปทรงของพี่สาว กลับขึ้นไปนอนบนเตียงคนไข้ อัดอั้นหาคำพูดไม่ถูก

นงนรีค้อนอีก “ว่าไง มาถึงก็ยืนหน้าซีดอยู่นั้น ใครย่องเข้าไปขโมยของในบ้านหรือยังไง หรือว่าถูกแพนนอกใจ พูดมาซักอย่างซิ”

“พี่นง... พี่นง....”

“ก็อะไรเล่า....”

“พี่พีร์ชด์เค้า...เค้า...”

“เค้าไม่ยอมมาใช้ใหม่” ไบหน้าเธอยิ่งบึ้งตึงขึ้นอีก พูดอย่างเคียดแค้น “ฉันมาคิดดูแล้วละ ฉันจะไม่ทนยอมตามอีกแล้ว ต้องจัดการให้เด็ดขาดลงไปเลย ถ้ายังไม่ยอมเจตน์เจกนั้นออกไปแล้วแต่งงานกับฉันละก็ ฉันจะบุกไปอาละวาดถึงบ้าน เป็นยังไงก็เป็นกัน”

“พี่นง คือว่า....”

เธอหาคำพูดไม่ถูก พอหันไปเห็นหนังสือพิมพ์วางอยู่ที่โซฟา รับแขก ก็หันไปคว้ามาเปิด มองกราดๆ ผ่านไปตามหน้าหนังสือ จนมาหยุดลงที่ข้อความในกรอบสี่เหลี่ยมใหญ่ที่มุมล่างในหน้าเกือบจะท้ายสุด

เธอเดินมาหานงนรี พูดเสียงสั้น “พี่นง ทำใจดีๆ ก่อนนะ หนูจะให้ดูอะไร แล้วพี่นงต้องค่อยๆ คิดนะ คือว่า ...”

นงนรีมองน้องสาวอย่างแปลกใจ เพิ่งจะเอะใจว่าเนตรนางดูมีท่าทีผิดปกติ ไบหน้าที่มักจะได้รับการตกแต่งประณีต ผมหยกรูปทรงขณะนี้ดูเหมือนถูกละเลยไปอย่างสิ้นเชิง

เธอตั้งหนังสือพิมพ์มาดู พอมองเห็นข้อความในกรอบสี่เหลี่ยม
เด่นใหญ่พบชื่อผู้ที่ถูกแจ้งว่าถึงแก่กรรม เธอก็กรีดเสียงร้องโหยหวน
....

นางนรียังคงร้องไห้กระซิกเมื่อบรรดานางพยาบาลถอยออกไป
จากห้อง ทุกคนรู้สึกเห็นใจสตรีผู้ซึ่งเพิ่งจะแท้งบุตร ก็ต้องมารับรู้ข่าว
การตายของ “สามี”

“อีกสักครู่คุณหมอก็จะมาแล้วละ สักครู่เดียวเท่านั้น” นาง
พยาบาลปลอบก่อนจะออกไปจากห้อง

เนตรนางนั่งอยู่ใกล้ๆ มองพี่สาวรำพึงรำพันด้วยน้ำตา

“โอ๊ย แล้วฉันจะทำยังไงดี ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว เพิ่งเสียลูก
ไปหยกๆ คุณพี่ก็มาตายจากไปอีก โธ่...เวรกรรมอะไรอย่างนี้...”

เนตรนางถอนใจ อัดอั้นตีบตัน

“แล้วฉันจะทำยังไง... โธ่อีกไม่กี่เดือนก็จะแต่งงานกันอยู่แล้ว
ทำไมมาต่วนตายไปเสียก่อน ทำไมโชคชะตาโหดร้ายกับฉันนัก”

เนตรนางได้แต่ปลอบว่า

“พี่นง ทำใจดีๆ เถอะนะ ไหนๆ คุณพี่ก็ตายไปแล้ว
เรียกให้กลับฟื้นขึ้นมาได้ไม่ได้ ให้เขาไปสบายๆ หมดห้วงเถอะ”

“เขาไปสบายแน่ละ แต่ฉันละยะ” นางนรีกรีดเสียง “ฉันทน
กินน้ำตามาเป็นสิบปีแล้ว เป็นเมียก็บอกใครไม่ได้ ต้องแอบๆ ซ่อนๆ
เหมือนกับเป็นเมียเก็บ รอนจนยัยคุณหญิงตาย... เขาสัญญาว่าจะ
แต่งงานกับฉัน แล้วยังไง... จู้ๆ ก็ทิ้งกันไปเฉยๆ”

น้ำตาพร่างพรูลงมาอีก เสียงรำพันยังคงดังต่อเนื่อง

“ฉันเป็นเมียนะ เป็นเมียของมหาเศรษฐี เป็นลูกสะใภ้ของ
คุณหญิง แต่มีใครรู้บ้าง ใครๆคิดว่าฉันเป็นแค่อดีตนักร้องในทีคลับ
เป็นเมียเก็บของอาเสี่ย ถึงได้มีร้านเสริมสวยใหญ่โตทันสมัยอย่างนั้นได้
จะมีใครสักกี่คนที่รู้ว่าฉันเป็นใคร ฉันกำลังจะได้แต่งงานกับเขา
อยู่แล้วที่เดียว โธ่ ไม่น่าจะมาทั้งกันไปเลย”

เนตรนางเคยชินแล้วกับอาการฟุ้งฟายน้ำตาของอีกฝ่าย ซึ่งเป็น
ผลพวงมาจากการตีแม่เหล้าเกินขนาดที่เกิดขึ้นเสมอหลังจากการแต่งงาน
ของพี่รัศมีกับลูกสะใภ้ที่คุณหญิงผูกใจแกล้ง อาการของพี่สาวมักทำให้
เนตรนางเบื่อหน่ายจนต้องปลีกตัวหนี แต่ว่าความสูญเสียของพี่สาว
ในครั้งนี้ทำให้เธอต้องทนนั่งเคียงข้างปลอบโยน

“เพราะนั่งเด็กนั้นคนเดียว” เธอกรีดน้ำตาด้วยความเคียดแค้น
“มันมาที่หลังแท้ๆ ประจบจนยัยคุณหญิงหลง บังคับผัวฉันแต่งงานกับ
มัน แล้วที่นี้ก็มาลอยหน้าเป็นเมีย ใครจะรู้ว่าเมียตัวจริงเป็นใคร
ฉันนอนจะเป็นจะตายอยู่ในโรงพยาบาล แต่ว่ามีใครจะมาเห็นใจฉันบ้าง”

“พี่นง...” เนตรนางได้แต่ถอนใจ

“ฉันไม่ยอมนะ นาง ฉันจะไปทำงานศพ ไปประกาศให้ทุกคน
รู้ว่าฉันต่างหากที่เป็นเมียตัวจริง ไม่ใช่หนังเมียจอมปลอมฟ้ารุ่ง”

“แล้วมันจะได้อะไรขึ้นมา” เนตรนางกลับนึกถึงภุริ ผู้ซึ่งเธอ
วาดหวังให้แตกแยกกับแสงดาวในอนาคตรอนไกล เธอรู้จักพี่สาวดี
พอจะวาดภาพได้ว่าเหตุการณ์ที่วัดต่อหน้าแขกหรือผู้มีเกียรติทั้งหลาย
จะเป็นอย่างไร ในเมื่อนางนรีขาดการควบคุมตัวเองมาตลอด

เขาผู้นั้นคงจะไม่พอใจ แล้วความไม่พอใจซึ่งอาจจะรวมความ
เหยียดหยามดูแคลนไว้ด้วยก็จะแผ่ลามมาถึงเธออย่างแน่นอน

เนตรนางรู้ว่า การจะเข้าไปถึงตัวและหัวใจผู้ชายคนนั้นไม่ใช่
เรื่องง่าย แต่อย่างน้อยเธอก็น่าจะมีโอกาสได้ลองดูก่อน แล้วจู้ๆ
นางนรีจะตัดทางของเธอ ทั้งๆ ที่การทำเช่นนั้นไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น
สำหรับตัวนางนรีเองแม้สักนิดเดียว

“ได้หรือไม่ได้อะไร ฉันก็ทนให้นั่งเด็กฟ้ารุ่งมาลอยหน้าแสดงตัว
เป็นเมียรักของคุณพี่ไม่ได้อีกแล้ว ฉันต้องให้ทุกคนรับรู้ ทำให้
มันได้อาย...”

“แล้วคุณภุริก็จะโกรธพี่นงเปล่าๆ”

“โกรธก็โกรธไปซิ ถึงยังไงฉันก็เป็นพี่สะใภ้ของเขา อุ้มท้อง
หลานของเขา...”

เธอหยุดทันทีที่นึกได้ ก็เธอเพิ่งแท้งลูกหยกๆ ลูกที่เธอไม่เคย
นึกเสียตายด้วยคิดว่าจะตั้งท้องใหม่เมื่อไรก็ได้ นางนรีเพิ่งได้ตระหนัก
ว่านอกจากสามี เธอได้สูญเสียสิ่งล้ำค่าที่สุดไปแล้ว

เธอร้องไห้อย่างหมดห้วง

“โธ่ ลูก ลูกแม่...”

เนตรนางได้แต่ส่ายหน้า ถอนใจยาวด้วยความรู้สึกหดหู่

“เพราะนั่งฟ้ารุ่ง.... เพราะมันคนเดียวเท่านั้น”

สาวใหญ่น้ำตาไหลพรากอย่างคั่งแค้น.....